

Zloději

Kvečeru došla Marika se psem k dalšímu statku. Tam před nimi přibouchli vrata.

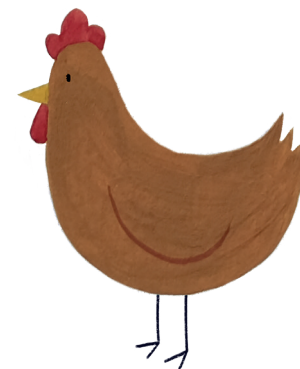
„Děvče nešťastný, drž si tu potvoru! A radši jdi o dům dál. Nejsem zvědavý, aby mi to zvíře potrhalo husy a slepice!“ odmítl ji statkář, když poprosila o nocleh.

Nedalo se nic dělat. Marika se sebrala a pokračovala po prašné cestě. Byla už velmi unavená, ale nic jiného jí nezbývalo. Slunce pomalu klesalo za obzor. Nastávala noc. Marika cítila, že velký černý pes začíná být smutný.

Ale než minuli plot, otevřela se zadní branka. V ní stála statkářka. V rukou držela láhev vody a košík s jídlem.

„Pojď sem, děvče!“ zavolala na Mariku. „Na, tady máš!“ podala jí košík a láhev. „Když tamhle odbočíš doleva, za pár minut dojdeš k naší

chatce na náradí. Je zavřená jenom na petlici. Uvnitř je dlouhá lavice. Žádné pohodlí, ale přenocovat se tam dá. To víš, kdyby tvůj pes potrhал slepice, bylo by zle. To se nesmíš zlobit. A ovoce si natrhej, co sníš.“

Marika sotva stihla poděkovat, než žena zmizela za brankou. Statkář nejspíš netuší, co právě udělala, pomyslela si Marika. Byla té dobrosrdečné paní moc vděčná.

Podle její rady odbočila doleva. Stačilo několik minut chůze a stáli u chatky. Najedli se a uložili k spánku. Oba okamžitě usnuli. Spali, jako když je vody hodí. Byli unavení po dlouhé cestě a vyčerpaní z nepříjemných zážitků.

Ale ani velká únava nezabránila černému psovi, aby přestal střežit svoji paní. Probudily ho podivné zvuky. Tak tichounké, že by je člověk nezaslechl. Pes ano. Opatrně položil tlapku na Maričinu ruku. Musí ji vzbudit, aby rozhodla, co udělat.